

Bài Học 13

* 20 Tháng 12 – 26 Tháng 12

Phúc Âm Đời Đời

Đọc Kinh Thánh Nghiên Cứu Tuần Này: *Hê-bơ-rơ 4:2; Thi thiên 130:3, 4; Lu-ca 15:11-32; Rô-ma 3:24-26; Hê-bơ-rơ 10:1-4; Khải huyền 14:12.*

Câu Gốc: “Đức Giê-hô-va từ thuở xưa hiện ra cùng tôi và phán rằng: Phải ta đã lấy sự yêu thương đời đời mà yêu người; nên đã lấy sự nhân từ mà kéo người đến” (Giê-rê-mi 31:3).

Khi nghiên cứu sách gia-cơ, chúng ta đã nhìn đến một vài khía cạnh của phúc âm. Chúng ta cũng đã so sánh ông Gia-cơ với các nhà viết Kinh Thánh khác. Thoạt tiên, chúng ta tưởng sự dạy dỗ của sách Gia-cơ không hoàn toàn phù hợp với sự giảng dạy với các phần khác của Kinh Thánh, nhất là với Phúc Âm. Nhưng khi nghiên cứu tận tường, chúng ta đã thấy là sự dạy dỗ của ông Gia-cơ rất phù hợp và cùng chủ đề với Phúc Âm.

Trong tuần cuối của ba tháng này, chúng ta sẽ chú tâm đến một câu hỏi căn bản hơn hết về “phúc âm (hay tin lành) đời đời” ấy là sự cứu rỗi nhờ đức tin.

Một điều chúng ta phải nhớ khi nghiên cứu Kinh Thánh, ấy là Kinh Thánh không hề mâu thuẫn nhau. Và nhất là về sự dạy dỗ căn bản nhất của Kinh Thánh, ấy là về sự cứu rỗi. Chúng ta sẽ chấm dứt tam cá nguyệt này bằng cách nhìn xem thử phúc âm đã được thể hiện thế nào trong Kinh Thánh. Và nhờ đó mà chúng ta có thể thấy sách Gia-cơ ở vào một phần trong bức tranh vĩ đại của Đức Chúa Trời về chương trình cứu chuộc của Ngài.

Thứ Nhất * 21 Tháng 12

Phúc Âm Trong Cựu Ước

Đọc Hê-bơ-rơ 4:2. Lời này thật đáng ngạc nhiên. Ý chính của câu này nói rằng phúc âm đã được giảng ra từ trong thời kỳ Cựu Ước. Thứ hai, phúc âm được giảng không khác gì nó đã được giảng trong thời Tân Ước. Câu này không nhắc gì rằng có sự khác biệt của “hai” phúc âm ấy cả. Như vậy, vấn đề không nằm trong *sứ điệp*, nhưng trong cách người nghe sứ điệp ấy. Ngày nay cũng vậy, nhiều người khác nhau, nghe cùng một sứ điệp, nhưng cảm nhận lại khác nhau. Bởi vậy khi chúng ta học Kinh Thánh, bằng đức tin, chúng ta phải hoàn toàn qui hàng cá nhân mình để mình mới tiếp nhận được sự dạy dỗ của Lời Chúa.

Hãy đọc các câu Kinh Thánh sau đây và viết xuống sứ điệp tin lành của các câu này: Sáng Thế Ký 3:15; Xuất Ê-díp-tô Ký 19:4-6; Thi Thiên 130:3, 4; Thi Thiên 32:1-5; Ê-sai 53:4-11; Giê-rê-mi 31:31-34.

Bạn có thấy tất cả các câu này đều cùng một tin mừng cho chúng ta không? Đức Chúa Trời đã hành động đặng cứu chúng ta. Ngài tha thứ mọi tội lỗi của chúng ta và làm cho chúng ta và tội ác nghịch thù nhau. Điều Chúa làm cho chúng ta giúp chúng ta thấy mình có thể “sẵn lòng vâng phục”. Một Đấng đã chết để hết thảy chúng ta được cứu, và Ngài đã chấp nhận tội lỗi của họ và tha thứ họ và làm cho họ công bình. Giao ước mới khác với giao ước cũ. Bởi vì ngày nay luật pháp của Chúa đã được ghi khắc trong lòng chúng ta, và Đức Chúa Trời sẽ “chẳng nhớ đến tội ác của chúng nữa”. Tóm lại, sự tha thứ và sự sinh lại phải đi cùng nhau: được xưng công bình và được làm nên thánh là câu trả lời của Đức Chúa Trời đối với vấn đề tội lỗi. Các câu này chỉ là mọi vài trong rất nhiều lời hứa của Chúa. Toàn cả Kinh Thánh đều cùng một sứ điệp không hề đổi thay. Sứ điệp ấy là, Đức Chúa Trời yêu thương chúng ta và Ngài đã làm tất cả Ngài có thể làm được để cứu chúng ta khỏi tội.

Chúng ta, loài người, nghĩ rằng vâng giữ luật pháp là quan trọng. Nhưng làm sao chúng ta có thể giữ mình đừng vấp phạm với cái tư tưởng rằng, vì giữ luật pháp mà chúng ta được xem là công bình? Tại sao tránh được cái tư tưởng này không phải là chuyện dễ làm?

Thứ Hai * 22 Tháng 12

Phúc Âm, Trong Thể Dạng Loài Người

Xin Đọc Lu-ca 15:11-32 và Lu-ca 18:9-17. Các câu chuyện ngụ ngôn này bày tỏ phúc âm như thế nào?

Trong câu chuyện của đứa con hoang đàng, đứa con trai đã lạc mất mà nó chẳng hay mình lạc mất. Và dần dần nó ý thức được tình yêu của cha nó đã cho nó, và nó muốn được trở về. Sự kiêu ngạo và háo thắng của nó nay chẳng còn. Nó mong chỉ được cha nhận làm đầy tớ mà thôi. Nhưng nó ngạc nhiên khi thấy cha mình ban cho mình bao nhiêu là vinh dự. Mối tương quan giữa cha con không chỉ là để mang về, mà là thay lòng. Trong câu chuyện thứ hai, cũng cùng một chủ đề nhưng nó có một kết cuộc khác hẳn. Người Pha-ri-si “công chính” đã không được Đức Chúa Trời ngó đến. Nhưng kẻ thu thuế “tội lỗi” lại được chấp nhận, xưng là công bình, được tha thứ, và được tha khỏi tâm lòng tội lỗi.

Cả hai câu chuyện này giúp chúng ta hiểu Đức Chúa Trời hơn. Chúng ta hiểu được Ngài là Cha và cũng là Đấng Tha Thứ cho người tín đồ vốn trước là tội nhân. Ngài diễn tả chén nước nho bị ép ra là “Huyết của sự giao ước ta đã đổ cho nhiều người được tha tội” (Ma-thi-ơ 26:28). Là Chiên Con thật của Lễ Vượt Qua, Đức Chúa Giê-su đã phải đi đến cái chết mà lẽ ra là cái chết của chúng ta (so sánh Mác 10:45). Bởi vậy, sự cứu chuộc đã được ban cho chúng ta cách nhưng không bởi vì Ngài, Đức Chúa Giê-su, đã trả trọn giá ấy rồi!

Niềm hy vọng nào bạn có (cho cá nhân mình) qua bài học của mỗi câu chuyện ngụ ngôn này? Bạn đã có kinh nghiệm nào tương tự như các câu chuyện ấy không, và câu trả lời của bạn có cho bạn biết mình có cần thay đổi gì trong đời sống thuộc linh của mình chẳng?

Phúc Âm Theo Lời Dạy Đỗ Của Phao-Lô

Như nhiều người Do Thái đồng thời, ông Phao-lô đã tưởng đời sống thuộc linh của mình có một chỗ đứng xứng đáng trước mặt Đức Chúa Trời. Nhưng khi ông thấy được rằng Đức Chúa Giê-su là “Con Đức Chúa Trời, là Đấng đã yêu tôi, và đã phó chính mình Ngài vì tôi” (Ga-la-ti 2:20), ông chợt tỉnh ngộ là mình chưa được cứu nhưng là một kẻ lạc mất. Ông nhận thức rằng ông đã không là kẻ hầu việc Chúa bèn là kẻ thù của Chúa. Ông đã không là người công chính, nhưng là kẻ cầm đầu mọi kẻ có tội. Màn sương mù như đã tan trước mắt ông, và ông thấy tỏ tường. Cựu Ước đã thay đổi trong sự hiểu biết của ông Phao-lô. Đức Chúa Trời đã tỏ bày tình yêu thương của Ngài cho ông thấy qua thể hiện một Con Người và qua Kinh Thánh. Điều ấy đã thay lòng của Phao-lô vĩnh viễn. Chúng ta sẽ không hiểu được các bức thư của Phao-lô nếu chúng ta không biết những điều căn bản về sự trở lại đạo của cuộc đời Phao-lô.

Xin Đọc 2 Cô-rinh-tô 3:14-16 với những điều bạn đã biết về Phao-lô. Xong rồi đọc câu 2 – 6. Ông Phao-lô nói ông ý thức được bước quan trọng nào?

Ý nghĩa của giao ước cũ chỉ trở nên sáng tỏ khi người ta “trở lại cùng Chúa, thì màn ấy mới cất khỏi” (câu 16). Đức Chúa Giê-su là con đường đi đến sự cứu rỗi. Chỉ mình Ngài và từ nơi Ngài mà có sự khởi đầu cũng như sự chung kết của chương trình cứu chuộc.

Hãy Đọc Rô-ma 1:16, 17 và Rô-ma 3:24 – 26. Ông Phao-lô đã diễn tả phúc âm như thế nào? Chúng ta nhận được gì từ Chúa bằng đức tin?

Phúc âm là quyền lực của Đức Chúa Trời để cứu mọi ai tin. Sự công bình không dựa trên việc làm của chúng ta bèn là trên điều Đấng Christ đã làm cho chúng ta. Chúng ta chỉ có thể giành được điều này bằng đức tin mà thôi. Đó là một niềm tin tăng trưởng dần dần bởi đức tin (Rô-ma 1:17). Điều ông Phao-lô muốn nói đã được giải thích trong toàn sách Rô-ma. Qua Đấng Christ chúng ta có sự trả giá cứu chuộc. Chúng ta đã được xóa mọi tội lỗi, được làm sạch bởi ân điển mà chúng ta được xem là công bình. Và chúng ta đã được tha thứ (Đức Chúa Trời đã bỏ qua và quên đi mọi tội lỗi quá khứ của chúng ta). Đức Chúa Trời, qua sự hy sinh của Đấng Christ, đã chứng tỏ rằng Ngài là công bằng và thánh khiết bằng sự xưng công bình (hay tha tội) cho mọi kẻ có tội nào đã đặt niềm tin của họ nơi Đức Chúa Giê-su.

Thứ Tư * 24 Tháng 12

Giao Ước Mới

Sách Hê-bơ-rơ diễn tả rằng giao ước mới thì tốt hơn giao ước cũ. Như vậy chúng ta phải đặt câu hỏi, *Tại sao Đức Chúa Trời lại thiết lập giao ước cũ nếu nó đã không hoàn toàn?* Chính thật vấn đề không phải ở trong giao ước, bèn là ở trong những người được ban cho giao ước và cách họ tiếp nhận giao ước ấy.

Hãy Đọc Hê-bơ-rơ 7:19; Hê-bơ-rơ 8:9; và Hê-bơ-rơ 10:1-4. **Đâu là những vấn đề của giao ước cũ được kể ra đây?**

Người ta đã không trung thành với giao ước. Thay vào đó họ đã bất tuân và bội nghịch. Giao ước cũ và sự hy sinh con vật sinh tế không bao giờ cất tội lỗi đi (Hê-bơ-rơ 10:4). Như vậy vấn đề của tội lỗi vẫn còn. Chỉ có “của lễ hy sinh bằng chính mình Đức Chúa Giê-su Christ một lần cho tất cả” mới có thể tha thứ và tẩy sạch chúng ta khỏi tội lỗi, kể cả những tội đã phạm dưới giao ước cũ (Hê-bơ-rơ 10:10; Hê-bơ-rơ 9:15). Ấy bởi vì “luật pháp không làm cho điều nào được trọn vẹn cả. Nhưng ngày nay có một niềm hy vọng tốt hơn đã được ban cho chúng ta. Và nhờ bởi niềm hy vọng ấy mà chúng ta được mang đến gần Đức Chúa Trời” qua lời hứa của giao ước mới (theo Hê-bơ-rơ 7:19).

“Giao ước của ân điển không phải là chân lý mới lạ. Bởi vì Đức Chúa Trời đã có chân lý này từ thuở vô cùng cho đến vĩnh cửu. Đây là giao ước muôn đời.” - Phỏng trích Ellen G. White, *The Faith I Live By* (Đức Tin Của Tôi), trang 77.

Làm cách nào để chúng ta học được sự yêu người như cách Đức Chúa Giê-su đã yêu chúng ta?

Đỉnh Điểm Của Phúc Âm

Đọc Khải Huyền 10:7 và 14:6. Đây là hai câu duy nhất trong Khải Huyền nói về sự rao truyền phúc âm. Hai đoạn Kinh Thánh này rất đặc biệt đối với tín đồ Cơ-đốc Phục Lâm An Thất Nhật, bởi vì chúng ta tìm thấy mạng lệnh Chúa giao cho chúng ta trong vai trò Hội Thánh của Ngài trong hai câu này. Nói cách khác, Đức Chúa Trời đã truyền dạy hội thánh phải rao truyền “phúc âm (hay tin lành) đời đời”.

Phúc âm không thay đổi từ Sáng Thế Ký cho đến Khải Huyền. Đức Chúa Giê-su, ông Phao-lô và ông Gia-cơ cùng hỗ trợ cái tư tưởng rằng phúc âm ngày nay cũng là cùng phúc âm mà Áp-ra-ham đã tin (Giăng 8:56, Rô-ma 5:13, Gia-cơ 2:21-23). Nhiều người không muốn nghĩ như vậy vì họ đã diễn dịch phúc âm hạn hẹp hơn cách Kinh Thánh diễn tả phúc âm. Sự vâng phục của Áp-ra-ham đến từ đức tin tin vào điều ông đã nhìn thấy trước sự hy sinh của Đức Chúa Giê-su. Chúng ta không cần phải giữ quân bình đức tin và việc làm hầu được cứu. Chỉ đức tin là đủ. Nhưng không phải chỉ là loại đức tin trong tâm trí mà thôi, giống như ma quỷ cũng có sự tin tưởng ấy. Đức tin ấy cũng không phải loại đức tin tin rằng phải làm theo mọi luật lệ thì mới được hưởng những phần thưởng như lời Đức Chúa Trời đã hứa. Nhưng đức tin của chúng ta phải là một đức tin có thực hành và là một đức tin sống.

Theo Khải Huyền 12:17 và 14:12, tại sao giữ các điều răn và lời chứng của Đức Chúa Giê-su, và lòng tin Ngài là quan yếu cho phúc âm đời đời?

Điều quan trọng trong thời kỳ cuối cùng là: Chúng ta sẽ thờ phượng và vâng phục ai? Thờ phục Đức Chúa Trời là Đấng “đã dựng nên trời, đất, biển, và các suối nước”? (Khải Huyền 14:17). Hay là con thú và kẻ giống như nó? Vâng giữ các điều răn của Chúa qua đức tin của Đức Chúa Giê-su cho chúng ta thấy đó là những kẻ sẽ còn trung tín cho đến cuối cùng.

Nghiên Cứu Bổ Túc:

“Chúng ta cần phải đạt đến một tiêu chuẩn cao hơn. Chúng ta phải tiến bước để nhận lãnh các quyền lợi danh dự dành cho mình. Chúng ta cần phải hạ mình bước đi với Đức Chúa Trời và không huyênh hoang về phẩm hạnh tốt của mình. Nhưng chỉ bởi đức tin đơn sơ chúng ta sẽ nhận lãnh mỗi một lời hứa của lời Đức Chúa Trời. Đây là những lời hứa dành cho những ai biết vâng lời chứ không cho những kẻ phạm luật pháp của Đức Chúa Trời. Chúng ta chỉ tin vào lời chứng của Đức Chúa Trời và hoàn toàn trông cậy nơi Ngài.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Signs of the Times*, (Thời Triệu) số ngày 31 tháng 3, 1890.

Đề Tài Thảo Luận:

- 1 Thảo luận sự chú tâm vào phúc âm trong các sự dạy dỗ của Đức Chúa Giê-su, sứ đồ Phao-lô và Gia-cơ. Thảo luận sự giống nhau và khác biệt của họ. Nhưng khi chúng ta gắn liền tất cả các sự dạy dỗ ấy thì chúng ta thấy được toàn thể bức tranh vĩ đại. Làm thế nào để chúng ta tránh không phải là những kẻ giữ luật pháp để được cứu hoặc là những người làm cho ân điển trở nên rẻ mạt?
- 2 Nếu lỡ bạn cảm thấy lòng mình chán nản vì tình trạng đời sống thuộc linh của mình không xứng đáng. Thì các lời hứa nào của phúc âm bạn có thể nắm chặt để giữ mình không phải bị nhục chí hay bỏ cuộc? Trong những hồi tối tăm nhất, tại sao chúng ta phải cương quyết không bỏ cuộc? Và tại sao lời hứa về sự công bình của Đấng Christ là một món quà quá tuyệt vời cho những tội nhân không xứng đáng, lại là chìa khóa giúp chúng ta không bỏ cuộc?